

ძნელია საჩემპიონო გზა...

თბილისი. ვ. ი. ლენინის სახელობის “დინამოს” სტადიონი. 27 აპრილი.

“დინამო” (თბილისი) – “ზარია” (ვოროშილოვგრადი) 3:0 (1:0).

“დინამო”: გაბელია, ხიზანიშვილი, ჩივაძე, ხინჩაგაშვილი, მუჯირი, (დურდიაძე), დარასელია, მ. მაჩაიძე, ქორიძე, მინაშვილი, ჩელევაძე, შენგელია (კოპალეიშვილი).

“ზარია”: კნიაზევი, ნაიდენკო, მალიგინი, იგნატენკო, სოროკალეტი, შევლოუკი, გომულა (ზავაროვი), პოლუკაროვი, კოლესნიკოვი, ოლენიოვი (გალუსტოვი), ბიკოვი.

მსაჯი: ვ. აქსელევიჩი (მოსკოვი).

გოლები – ჩელევაძე 42–ე და 75–ე (პენალტით) წუთები, მინაშვილი (47).

მაგიდაზე ორი წერილი მიდევს. ერთი 4 აპრილით არის დათარიღებული, მეორე – 19 აპრილით. პირველის ავტორია იური გელოვანი (დაბა კულაში), მეორისა – მარინა ჯავახიშვილი (პოლიტექნიკური ინსტიტუტის II კურსის სტუდენტი). ვოროშილოვგრადის “ზარიასთან” მატჩის შემდეგ ეს წერილები კიდევ ერთხელ გადავათვალიერე.

გელოვანს გულდაგულ დაუანგარიშებია ქულათა ის რაოდენობა, რაც შარშან ჩვენმა მეტოქეებმა თბილისის “დინამოსთან” შეხვედრების შემდეგ მოაგროვეს მომდევნო მატჩებში. ეტყობა, ამ არც თუ იოლი სამუშაოსათვის ავტორს იმ მოსაზრებამ მოაკიდებინა ხელი, რომ თბილისელებთან ყველა მეტოქე განსაკუთრებული მონდომებით თამაშობს. სტატისტიკამ ასეთი სურათი მოგვცა: თბილისის “დინამოსთან” შეხვედრების შემდეგ ნათამაშებ მომდევნო მატჩში გუნდებმა 58 შესაძლებელიდან 21 ქულა მოაგროვეს. საინტერესოა, რომ ეს 21 ქულა გუნდებმა საკუთარ მინდორზე თამაშისას აიღეს. ყველა კოლექტივი, რომელიც თბილისელებთან შეხვედრის შემდეგ სტუმრად თამაშობდა, დამარცხდა. საგულისხმოა ერთი დეტალიც: ეს 21 ქულა შინ ნათამაშები 18 (!) მატჩის მონაგარია. ამ მაჩვენებლებით თბილისის “დინამო” ბევრად უსწრებს უმაღლესი ლიგის სხვა ბინადართ და ვინაიდან ციფრების ენა მაინც უფრო დამაჯერებელია, ავტორის დასკვნაც ამ სტატისტიკის ფონზე სავსებით ლოგიკურად გამოიყურება: ყველაზე მეტ ენერჯიას გუნდები თბილისის “დინამოსთან” ხარჯავენ.

მეორე წერილი ასე იწყება: “კარგა ხანია შევეჩვიეთ იმას, რომ “დინამოს” წამყვანი ფეხბურთელებიდან ერთი მაინც უნდა იყოს ტრავმირებული. მაგრამ დღევანდელი დღით თუ ვიმსჯელებთ, უკვე მეტისმეტია – გოგია, კოსტავა, კანთელაძე, რუხაძე, ყიფიანი, სულაქველიძე”...., (ამ სიას წერილის გამოგზავნის შემდეგ გუცაყვი და გ. მაჩაიძეც დაემატნენ).

გასაგებია ავტორის გულისწყრომა და კითხვაც – “რას ნიშნავს ეს”?

წლებანდელი სეზონის დასაწყისში გამოთქმული მოსაზრება, რომ 1979 წლის საფეხბურთო სეზონი ძალზე ძნელი იქნებოდა თბილისის “დინამოსთვის” საფუძველს მოკლებული არ არის. თუნდაც მხოლოდ იმიტომ, რომ ჩემპიონის ტიტული ერთობ მძიმე სატარებელი ტვირთია. თასზე ნათამაშები 6 და ჩემპიონატის ამდენივე მატჩის შემდეგ ეს მოსაზრება დასტურდება.

“ზარიასთან” სათამაშოდ თბილისის “დინამო” განსხვავებული (ამ სიტყვის პირდაპირი, ზუსტი გაგებით) შემადგენლობით გამოვიდა და თუ ჩემპიონის გამარჯვება მაინც შთამბეჭდავი იყო, მხოლოდ იმიტომ, რომ გუნდი სერიოზულად მოემზადა წლებანდელი სეზონისთვის. ჰყავს არც თუ ირივო რეზერვი და თითოეულ

ფეხბურთელს კარგად ესმის, რომ სწორედ გაჭირვების დროს არის საჭირო რაც შეიძლება უკეთესი თამაში, რომ გუნდისაგან არანაკლებ წარმატებას მოელოან წლეულსაც.

ისევ იმ ორ ავტორს დავუბრუნდები. პირველ და მეორე წერილებს უთუოდ აქვთ რაღაც საერთო. უფრო სწორად, გუნდში ერთობ მომრავლებული ტრავმები პირდაპირი შედეგი უნდა იყოს იმ მეთოდებისა თუ დამოკიდებულებისა, რასაც მეტოქეები შარშან ვერცხლის პრიზიორის, წლეულს კი ჩემპიონის წინააღმდეგ იყენებენ თუ ავლენენ მინდორზე ბრძოლისას.

გავიხსენოთ მატჩი მინსკის “დინამოსთან”. თუ რამე შეიძლება ითქვას ჩვენს მაშინდელ მეტოქეზე, მხოლოდ ის, რომ თითქმის ყოველი ორთაბრძოლის შემდეგ თბილისელი მინდორზე იწვა, ერთადერთი ნუგეში კი მსაჯის სასტვენო იყო. ფეხბურთში ამგვარი ჯარიმები “ხელოვნურად” ჩაშლილი შეტევის ერთობ მცირე საზღაურია. “მეტი არ შეუძლიათ და რა ქნანო”, – იტყვიან ხოლმე. მართლაცდა, არაფერი, და ასე, ქალაქდზე მსჯელობაც მგლის თავზე სახარების კითხვას უფრო ჰგავს.

თუ ასე გავგრძელებდა... კაცმა რომ თქვას, ამ საქმეს სასიკეთო პირი ჯერ არ უჩანს და არც გამოუჩნდება, სანამ უმაღლესი ლიგის ყველა თუ არა, მეტი წილი გუნდები მაინც ისეთი ფეხბურთელებით არ დაკომპლექტდება, მეტოქეს და განსაკუთრებით კი ფეხბურთს რომ სცემენ პატივს. რა თქმა უნდა, ამ პროცესის დაჩქარებაში ავტორიტეტული სიტყვა მსაჯებსაც შეუძლიათ თქვან. სასიამოვნოა, რომ საამისო ნიშნები უკვე გამოჩნდა: ჩემპიონატის 6 მატჩში არბიტრებმა თბილისელთა მეტოქეები ექვსჯერ დასაჯეს პენალტით. ამგვარ შეგონებას უამრავი დადებითი მხარე აქვს და არ შეიძლება ამას შედეგი არ მოჰყვეს.

გუშინდელ მატჩში მასპინძლებმა თავიდანვე იბრუნეს იმისათვის, რომ 2 ქულა პირველ ტაიმშივე გაენაღდებინათ. “დინამოელთა“ შეტევებს მართალია, აკლია ჩვეული სიმძაფრე, მაგრამ მონდომებამ თავისი ქნა – ტაიმის მიწურულს ჩელებადის დარტყმის შემდეგ ბურთი კნიაზევის კარში აღმოჩნდა – 1:0. ამ შეხვედრაში კიდევ ერთხელ ისახელა თავი მინაშვილმა. 47-ე წუთზე გატანილი გოლი იმ კატეგორიას ეკუთვნის, ასე რომ გაიშვიათდა ჩვენს სტადიონებზე. და, ბოლოს, პენალტი – მცველები უხეშად ეთამაშნენ საჯარიმოში შეჭრილ მინაშვილს, გამეორდა “ფახთაქორთან” მატჩის სცენა, არბიტრმა საგულდაგულოდ შეამონმა ადგილი, სადაც მცველებმა წესი დაარღვიეს და უყოყმანოდ აჩვენა 11-მეტრიანი საჯარიმოს ნიშანზე. ჩელებადემ ოსტატურად დაარტყა – 3:0.

ი. ბერიაშვილი.

“ლელო”, 29 აპრილი, 1979 წ.